

Proiectul de lege pentru Pactul Verde: Peste \$440 miliarde de dolari

25 Februarie 2023

Inercarea de a înțelege revizuirea complexă propusă de Uniunea Europeană a normelor sale privind ajutoarele de stat – un răspuns parțial la amenințarea concurențială reprezentată de Legea de reducere a inflației în valoare de \$369 miliarde de

dolari (IRA) – este unul dintre momentele umilitoare pentru contribuabilul european.

„Planul Industrial al Pactului Verde pentru era net-Zero” are o mulțime de idei pentru simplificarea și accelerarea aprobării sprijinului guvernamental pentru companii și sectoare, dar are, de asemenea, multe reguli, cerințe și limite pentru a se asigura că nu există niciun grant gratuit pentru toți.

Cu alte cuvinte, politica industrială, lăsată deoparte ca o relictă în perioada de glorie a globalizării, a revenit ca o problemă fierbinte.

A cui este politica industrială? În mod previzibil, Parisul și Berlinul sunt cele mai dornice să favorizeze marile proiecte și marile companii. Vecinii mai mici sunt mai puțin entuziasmați.

La mijloc se află Comisia Europeană, relatează bloomberg, unde șeful antitrust, Margrethe Vestager, încearcă să mulțumească pe toată lumea. Vestager trebuie să treacă de la poziția de șef al executiei pieței unice – împiedicând Alstom și Siemens să fuzioneze, să fuzioneze în Big Tech – la îndoirea temporară a propriilor reguli de dragul economiei naționale post-COVID.

Toate acestea par a fi una dintre acele lupte politice obscure de la Bruxelles care doar împiedică UE. Pentru a găsi un teren comun durează cel puțin o lună. Cele 27 de state membre ale UE nici măcar nu pot fi de acord dacă IRA are nevoie de represalii, țări precum Irlanda și Finlanda susținând în schimb un compromis prietenos cu administrația Biden și o concentrare pe reducerea birocrăției la nivel național. Țările „frugale”, cum ar fi Țările de Jos, se opun alocării de noi fonduri pentru a rezolva

problema, având în vedere că fondurile de recuperare a covid nu au fost încă cheltuite integral.

Subvențiile verzi ale lui Biden, care favorizează producătorii autohtoni, ar trebui să servească drept un semnal geopolitic de trezire. UE este deja bântuită de deceniul său pierdut din anii 2010s în ceea ce privește creșterea economică, decalajul tehnologic și dependența față de China și Rusia, dezvăluită de lovitura dublă a COVID-19 și invazia Ucrainei.

Dacă adăugăm la nevoile globale de investiții ale tranziției verzi – o creștere de treizeci de ori a stocului de vehicule electrice, o creștere exponențială a capacității de producție a bateriilor și o triplare a investițiilor în sectorul energetic, Este clar că Europa are nevoie de investiții uriașe pentru a recupera timpul pierdut și, în același timp, pentru a ține pasul cu SUA și China.

În timp ce regulile de subvenționare din SUA par încă mai simple, strategii Barclays estimează că propunerile UE ar putea depăși 440 miliarde de dolari în cheltuieli de decarbonizare în următorul deceniu.

Economistul Tommaso Valletti, care a lucrat anterior cu Vestager, avertizează că UE ar trebui să fie "foarte atentă" să nu piardă beneficiile unei piețe unice bazate pe reguli, în care țările mari cu cele mai adânci buzunare nu pot subvenționa în mod liber vecinii lor mai mici.

Va fi mai ușor de spus decât de făcut. Franța și Germania reprezintă până la 80% din ajutorul de stat extraordinar aprobat începând cu martie 2022. Pentru a contribui la asigurarea unor condiții de concurență echitabile, poate că ideea unei noi finanțări prin intermediul unui "fond suveran european de investiții" va deveni mai atractivă.

Sau, o uniune a piețelor de capital mult așteptată, care să reunească mai bine cele 27 de piețe financiare fragmentate ale UE.

Dincolo de arta fină a cheltuirii ajutoarelor ecologice, există o întrebare mai importantă: Poate UE să depășească compromisurile naționale și să definească o politică industrială de succes în cadrul blocului?

Sursa: <https://octavpelin.wordpress.com/>